hakkab ka juba keskkommikurje
jõudma, tarwis koju minna, luba-
sin kästi ruttu koju minna, nüüd
on muidugi jõkale jäänud. Pere-
naene palus: Wüda nüüd weel natu-
kene aega, ma keedan sooja toitu
kah, eks sull aega ikki on? Nüsugune
jutt oli wana nõia meele päraft,
aga siis ki paluw ta waotu: „Mis ja
ilma-aegu sihakest waewa nõed, ega
söögist häda põle, kõdus sai enne
söödud kah, ei hooligi nüüd ühtigi.
Warsi sai toiduke lauale kantud,
kuhu wana keha kinnitama paluti.
Wana pani kauni oja toidukest nahk
kotti paigale, wõtkis igast jaost tü-
kese ja pistis tasku. Perenaene ei mõist-
nud wana eneste jutu päale midagi
paha aimata, seest ta ütles: Win koju
oma rahwale kah prowi, ma olen

minnes külas jüüa saanud, aga wah,
olgu oma kõnelda, põle õita koera
lakke sarnanegi. Üks wana eit ol-
seda kõik tähele pannud. Kui arst
minema hakkas, siis õikas eit järele:
„Kui ja leiwa maest üle lähed, siis
uppud jahu salwe ära.“ Nõid näris
wiha päraft oma keelt, et asjast jälle
midagi wälja ei tule, aga ommeti
mõtles ta tulewal neljapaewal metsa
oma õnne katsuma minna. Nädal
läks mööda ja oodatud õhtu jõudis
kätte. Wana nõid walmistas ennast
reisi waotu, mõtles: Mis pean ma
enesega ühes wõtma. muud ma
tondi waotu ei tää jah sawat, kui lau-
luraamat, kadaka kepp ja härja
ike, ma wõtan nied läken. Juba
kaugelt paistis temale kardetud suits
jõlma, mis mehele naka ani-ibus se